

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

JULIET
LANDONOVÁ

Nebezpečné přátelství

JULIET LANDONOVÁ

NEBEZPEČNÉ
PŘÁTELSTVÍ

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

když jsem tak přemýšlel, jak tenhle dopis začít, napadla mě jedna pranostika: Uhodí-li v listopadu časně mrazy tuhé, brzy zase dobře bude. Myslím, že bychom si ji měli opakovat jako mantru každý den. Protože to, aby „brzy bylo dobře“, si asi přejeme všichni. Nevím, jestli mrazy udeří, nebo ne. Ale vím jistě, že dva příběhy z edice Historická romance Vás potěší a přinesou Vám – alespoň doufám – trochu radosti do života.

Knížka Nebezpečné přátelství od Juliet Landonové, vás přenese do Londýna roku 1559 a začíná korunovací mladé královny Alžběty I. Hrdinka však velmi záhy pozná, že život na královském dvoře není procházkou růžovou zahradou... Také Vás napadla paralela se současností?

Těšit se můžete i na čtvrtý – poslední – příběh lordů z minisérie Královská elitní jednotka. Tentokrát Vás Virginia Heathová seznámí s Odhodlaným lordem Hadleighem, který už dlouho touží po jedné dívce. Jenže ta má už jednu nepříjemnou zkušenost s manželstvím za sebou a rozhodně se nehodlá vdávat znovu.

Přeji Vám krásné listopadové dny, i když možná to za okny tak nevypadá.

S láskou

Váš Harlequin

Juliet Landonová

**NEBEZPEČNÉ
PŘÁTELSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Taming the Tempestuous Tudor

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2016

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2016 by Juliet Landon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6482-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6483-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6484-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, 14. ledna 1559

Datum, již před několika měsíci pečlivě vybrané samotným královským astrologem doktorem Johnem Deem, se blížilo. Den před slavnostní korunovací začal v brzkých ranních hodinách, kdy vzduch ještě svíral mráz a hvězdnou oblohou se nesl zvuk všech zvonů ze všech velkých i malých kostelů ve městě. Když se začalo rozednívat, ožily tribuny postavené podél trasy slavnostního průvodu modrými, hnědými a červenými barvami šatů nedočkavých diváků. Nad tím vším růžově svítily jejich dychtivé tváře a rozléhal se jejich křik.

Henrietta seděla vedle svých nevlastních sedmnáctiletých bratrů, dvojčat, jejich bratranců a sestřenic a tetičky Maeve. Trochu záviděla svým rodičům, že budou zítra moct korunovaci přihlížet přímo z Westminsterského opatství ve společnosti ostatní vysoce postavené šlechty.

Jejich sedadla na tribuně vyhrazené pro obchodníky z čtvrti Cheapside ale byla tím nejlepším místem, kde mohli sedět. Bohatí obchodníci a majitelé obchodů vyzdobili každyčký kousek tribuny svými výrobky. Z oken přilehlých domů visely jasně barevné

koberce, police byly naplněné zlatým a stříbrným tepaným nádobím a erbům výrobců livrejů se pro tuto příležitost dostalo nového nátěru. Všichni obchodníci s drahými látkami, zlatníci, krejčí a švadleny, prodejci galanterie i prodejci ryb obratně využili tuto příležitost k reklamě na svoje zboží a služby.

Na obě strany, kam jen oko dohlédlo, se táhly barevné stužky slavnostně oblečených měšťanů a poddaných. Od pevnosti Tower na východě, přes Charing Cross na západě, kolem ohbí řeky do Westminsteru krácel dlouhý a pestrobarevný průvod, který se občas na pokyn trubačů zastavil, aby se mohl pobavit tancem, písněmi, básněmi a všelijakými ódami opěvujícími novou mladou královnu Alžbětu. K tribunám dolehl zesilující křik jásajícího davu, který po chvíli přešel v téměř ohlušující řev. Mávání rukou začalo být ještě bouřlivější. Kamenným obloukem prošla široká nosítka potažená lesklou zlatou látkou nesená několika mulami. Na nich pod baldachýnem, který drželi čtyři dvořané, seděla nová královna, celá zlatá, bílá a stříbrná. Usmívala se nadšenému přijetí svých poddaných a lehce jim mávala.

Ze svého místa Etta zahlédla královniny vlasy jasně měděné barvy, které volně padaly na ramena přikrytá dlouhým hermelínovým pláštěm. Krásné vlasy měly úplně stejnou barvu jako Ettiny. Stejná byla i jemná světlá kůže, jemně klenuté obočí a hbité hnědé oči, které zkoumavě přejížděly dav, jako kdyby také hledaly jednu konkrétní osobu.

„Tady,“ zašeptala Etta do vřavy. „Tady jsem.“

Jako kdyby královna její slova v tom hluku zaslechla, zvedla hlavu nahoru směrem k Ettě a věnovala jí dlouhý zvědavý pohled. Z jejího výrazu Etta jasně poznala, že královna o její existenci ví. Což ovšem

neznamená, že by ji uznala. Za chvíli pohled sklouzl pryč a Etta zůstala ohromeně sedět na svém místě. Pohled na rozzářenou vznešenou královnu ji ohromil úplně stejně jako lehce našlapující bílí hřebci a zářivý les blyštících se špiček naleštěných halaparten královských vojáků.

O svém původu věděla Etta už od svých dvanácti let. Její milující nevlastní rodiče totiž považovali za správné, aby jí vysvětlili, jak její otec král Jindřich Osmý, kterého nikdy neviděla, občas hledal útěchu u milenek. Jednou z nich byla také její matka, krásná Magdalena Osbornová, první manželka jejího nevlastního otce, která zemřela při porodu své jediné dcery.

Přestože se lord a lady Raemonovi opravdu snažili své nevlastní dceři všechno vysvětlit, nikdy se jim nepodařilo vyplnit hlubokou citovou prázdnotu, kterou Etta pociťovala, protože neznala ani jednoho z rodičů, který jí dal život. Pro citlivou a velice inteligentní dívku byli její skuteční rodiče pouhými stíny. Zнала jejich jména a k jejím uším občas dolehla nějaká poznámka, kterou utrousila neopatrná chůva, soukromý učitel nebo postarší služebná, kteří se mylně domnívali, že si toho nevšimne. Všimla si všeho a všechny jejich poznámky dychtivě hltala a skládala k sobě. V určitém věku její nevinná koketnost a občasná dětská marnivost často vyvolaly nejrůznější poznámky jako „To je celá maminka“ nebo „Tohle je typicky osbornovský pohled“. Etta vycítila, že to není míněno jako kompliment. Když ji za tyto dětské poklesky hubovali, bylo jasné, že chování její matky muselo být ještě horší.

Nikdo si také nevšiml, kolik úzkosti v Ettě vyvolává jistě dobře míněná snaha nevlastních rodičů, aby

jí ukázali cokoliv, co bylo na její matce obdivuhodné. Opravdu se matce podobá? Jak to má zjistit? Její nevlastní otec, lord Raemon o ní nikdy nemluvil a její nevlastní matka ji neznala. Ettě ale připadalo, že jejího pravého otce zná snad každý. K jejím dětským uším neustále doléhaly pohoršující historky o jeho několika manželkách a jejich poklescích a nedostacích, o jeho dvou dcerách a jejich nešťastných životech. Ettě jich bylo líto, ale byla vlastně šťastná, že není v jejich kůži.

Když Jindřich zemřel, jedenáct let vládl království nejdříve jeho mladičkový syn Eduard a potom jeho starší dcera Marie. Za jejich vlády zemi zmítaly kruté náboženské nepokoje a teď se konečně objevila mladší dcera Alžběta, která s sebou přinesla novou naději a toleranci. Lord a lady Raemonovi se Ettě snažili vysvětlit, proč král Jindřich některé své nemanželské potomky uznal za vlastní a některé ne. Jejich argumenty sice byly poměrně přesvědčivé, přesto Ettě na sebevědomí nepřidaly. Vysvětlovali jí, že kdyby bylo v zemi příliš mnoho rodin spřízněných s královskou rodinou, bylo by pro právoplatné dědice obtížnější převzít následnictví. Přestože Etta nemohla proti takovému odmítnutí protestovat, jenom to posílilo její nejistotu a pocit rozhořčení.

„Cožpak o mě král nestál?“ vyptávala se rodičů. „Udělala jsem něco, co se mu nelíbilo? Nepohodl se snad s mojí matkou, stejně jako s matkami těch dvou princezen?“

„Ne, drahoušku, nic takového. Tvoje maminka zemřela, když ses narodila. Král byl asi příliš smutný na to, aby tě chtěl vidět.“

Taková odpověď ovšem tuto otázku nezodpověděla napořád. „Nu, nová královna se se mnou zřejmě

také nechce vidět,“ poznamenala Etta. „Mám pocit, že tady musí být nějaký jiný důvod.“ Když svým rodičům prozradila svou naději, že by pro ni královna Alžběta mohla poslat, i kdyby to mělo být jenom proto, aby napravila opomenutí svého otce, lord Raemon pro to neviděl jediný důvod. „Je ještě moc brzo,“ vysvětloval Ettě. „Neměla ani dost času, aby si vybrala dvorní dámy, natož příbuzné, které by měla uznat. Nevlastní sourozence zatím jistě uznávat nebude. Musíš být trpělivá, Etto.“

„Nežádám po ní, aby ze mě udělala svoji nejbližší přítelkyni, otče,“ odpověděla Etta, „stejně ale toužím dostat se ke dvoru. Má kolem sebe tolik zajímavých lidí. Obě toužíme po tom samém, v tom jsme si tedy podobné, nemyslíte?“

„Nejenom v tom,“ poznamenala poněkud tajemně matka.

„Jak to myslíte, maminko?“

„Podívej se, jak vypadáš, drahoušku. Podle toho, co jsem slyšela, nemá královna ráda konkurenci. Někteří by možná takovou podobu využili, ale pochybuji o tom, že by to královna udělala.“

Etta se odvrátila, na něco takového neměla odpověď. Nedávno se spřátelila s jistým poněkud vmlouvavým mladým dvořanem, který jí ochotně vyprávěl nejrůznější podrobnosti a zajímavosti ze života na dvoře královny Marie. Informace od něj jenom posilovaly Ettinu touhu a odhodlání stát se jednoho dne součástí královského dvora. Se smrtí královny Marie mladíkův zájem o Ettu náhle skončil. Mohla se jenom domýšlet, jestli odešel ode dvora nebo o ni ztratil zájem nebo ho možná odradil její otec. Zeptat se samozřejmě nemohla, protože otci se se svým přátelstvím nesvěřila, ani ho nepožádala o dovolení.

Pomyšlení na to, že by ji nechal kvůli jiné ženě ji však ponižovalo a bolelo.

Když se konec průvodu ztratil z dohledu, davy zaplnily ulice a Etta si s povzdechem uvědomila, že i kdyby sebevíc namáhala oči, královnin pohled už nezachytí. Jako když se člověk nutkavě dotýká jizvy, aby zjistil, jestli pořád bolí, Etta se znovu zamyslela nad svou zraněnou pýchou a snažila se sama sobě namluvit, že to pro ni vlastně nikdy nebylo důležité. Prudce zatřásla hlavou a odhodila dozadu zářivé měděné vlasy. V očích se jí zlostně zablýsklo, ale když ji sestřenice Aphra soucitně objala, jen lehce potáhla nosem.

Zrovna dnes ráno se se svými nevlastními rodiči rozloučila v nedobré náladě. Toho rána totiž poněkud nešikovně zmínili choulostivé téma manželství a naznačili, že jejich shovívavost vůči tomu, jaké si vybírá přátele a vůči jejímu odmítání nápadníků skončila. „O jakém zasahování to mluvíš, Henrietto?“ nadzvedl otec obočí. „Řekl bych, že je zjevné, že to, čemu ty říkáš zasahování, se týká tvé matky a mě stejně jako tebe. Jakožto moje dcera se nemůžeš stýkat s jakýmkoliv galantním mladíkem, který se ti zalíbí. Hledáme pro tebe něco víc než jenom vážený sňatek.“

„Ano, otče,“ odpověděla. „Proto jste tedy odehnali Stephena Hobyho? Předpokládám, že jste to byl vy, protože nevidím žádný jiný důvod pro to, že zmizel.“ Etta si sice nebyla jistá, jak její otec a strýc zjistili, s kým se v poslední době scházela, ale byla natolik chytrá, aby se neptala. Příště si musí dát větší pozor. Její komorná Tilda by to ale nikdy nikomu neprozradila, tím si byla jistá.

Lord Jon a lady Virginia si vyměnili pohledy.

Věděli, že se jich na to Etta zeptá, ale po dlouhých a namáhavých hodinách příprav na korunovační dny začínali být poněkud vyčerpaní. Nakonec se odpovědi ujala nevlastní matka a pokusila se případné neshody odsunout na později. „Etto, drahoušku, teď jsme příliš zaneprázdnění. V tomhle rozhovoru můžeme pokračovat, až budeme mít víc času. Teď jdi prosím nahoru.“

„Etta by to měla vědět,“ řekl lord Jon. Když mluvil vážně, používal její plné jméno, ale když teď použil zdvořilejší tón, naznačovalo to, že zvolil přístupnější tón. „Sedni si na chvíli. O mladíkovi, kterého jsi zmínila, jsme věděli, i když jsi nám nikdy nedala příležitost, abychom se s ním seznámili. S maminkou jsme ale usoudili, že bude lépe, když to skončí. Stejněho názoru byl i tvůj strýček George. Zjistil, že Hoby má ohromný dluh u svého krejčího. Pravděpodobně si myslel, že bys mu s tím mohla pomoci. Žádný otec nechce, aby se jeho dcera přátelila s člověkem, který chodí k lichváři tak často jako on. Hoby tě snad nechtěl vlákat do manželství, alespoň podle toho, co víme, ale považovali jsme za nejlepší nečekat na to, co dalšího má v plánu. Teď tedy znáš pravdu. Jdi nahoru a promluvíme si o tom ještě zítra.“

Etta předpokládala, že jejich přátelství skončilo kvůli jiné ženě, ale zjištění, že ji Hoby využíval jako záchranné lano, pomocí kterého se chtěl dostat ze svých dluhů, ji urazilo úplně stejně. Ráda by něco řekla, ale věděla, že by to možná vyznělo trochu zmateně. „Omlouvám se, otče.“ Políbila oba na tvář, nadzvedla si sukně a odešla nahoru do svého pokoje, kde na ni už trpělivě čekala komorná, aby jí pomohla s oblékáním.

Pro Ettiny nevlastní rodiče nebylo zrovna snadné

vychovávat nelegitimní dceru krále Jindřicha. Etta byla vždy na svůj věk vyspělá a poněkud náladová. Na dva roky, které strávila bez matky předtím, než se její nevlastní otec oženil s lady Virginií, si příliš nepamatovala. Její rodiče u ní ovšem brzo rozeznali tudorovské vlastnosti, které v dětství způsobily stejně pobavení jako úzkosti všem, kteří se o ni starali. Její neposedná a upovídaná povaha zaměstnávala chůvy od rána do večera. Dokázala být milá a sladká jako andílek, ale za jejím úsměvem se skrývala také umíněnost, kterou na svoji hlavu často přivolala poznámky jako „Je bezpochyby dcerou své matky.“

„Bude se muset vdát,“ obrátil se se lord Jon na svou krásnou manželku. „Dřív než... nu dřív, než bude pozdě.“

„Nechtěl jsi snad říct, dřív, než se dostane do nějakých problémů?“

„Tyhle problémy jsem neměl úplně na mysli. Doufám, že má dost rozumu na to, aby se něco takového nestalo. Jenom bych chtěl, aby byla opatrnější ve volbě lidí, které si oblíbí. To je všechno.“

Jon byl i ve svých šestačtyřiceti letech pořád tím nejpohlednějším mužem, kterého Virginia kdy poznala. Zálibně po něm přejížděla očima a při tom zvažovala, kolik by toho měla říct, aby podpořila Ettinu zjevnou touhu po nezávislosti. „Teď už je naprosto zjevné, jaký je její vztah ke královně, Jone. Kdokoliv se na ni podívá, hned mu dojde, že Henrietta a královna jsou si podobné jako vejce vejci. Královna jistě nebude chtít, aby se Etta ukazovala u dvora. Dovedeš si představit, co by to mohlo způsobit?“

Ani Etta, ani její rodiče nemohli tu záležitost nechat být. Jenom o několik dní později se jí oba pokoušeli vysvětlit, že jí nechtějí bránit, aby se s někým

přátelila, ale že by si měla nechat poradit, kdo je vhodný a kdo ne. Etta ovšem chtěla vědět, proč právě teď.

„Kvůli tvému vztahu k nové královně, drahoušku,“ vysvětlovala matka. „Musíme být velice obezřetní, v jaké společnosti se necháš vidět. Tomu přece jistě rozumíš? Dovedeš si představit, co by lidé říkali, kdyby se kopie královniny pohybovala jinde než v těch nejvyšších kruzích? Tím by sis její přízeň jistě nezískala, že? Tvoje právo na svobodnou volbu prostě musí jednou skončit, drahoušku.“

„Jinými slovy,“ odvětila Etta, „chcete říct, že mi vyberete manžela. Kdybyste vy byla na mém místě, přijala byste něco takového?“

„Dobrý Bože, Etto,“ začal trpělivě vysvětlovat otec, „v mnoha ohledech jsme k tobě byli mnohem mírnější než k chlapcům, ale ženská nezávislost není zadarmo. Velice málo dívek z urozených rodin si může vybrat ženicha sama. Londýn teď bude plný mladíků, kteří by si výhodným sňatkem rádi vylepšili své postavení i finanční situaci. A já nedovolím, abys nakráčela přímo do jámy lvové, milá mladá dámo, kde by po tobě skočil nějaký nafintěný panáček, který si bude myslet, že si tě získá jenom tím, že na tebe vykulí oči. Od teď já a maminka vždycky budeme říkat, s kým se můžeš nechat vidět. Kdybys nám o mladém Hobym řekla dříve, mohla sis ušetřit zklamání.“

Při jakékoliv jiné příležitosti by se Etta takovému projevu plnému metafor vesele zasmála. Když však dlouho neodpovídala, lord Jon se k ní otočil. „Nuže?“ vybídl ji sám k odpovědi. Bylo mu jasné, že dceřino mlčení nemusí nutně znamenat souhlas.

„Ta jáma lvová, o které jste mluvil, otče, to má být královský dvůr?“ zeptala se malinko dotčeným

hlasem. „Jak víte, doufala jsem, že by pro mě královna mohla poslat, protože o mé existenci prostě musí vědět. Jak by nemohla? Jakožto nevlastní sestry bychom se přece mohly setkat? To sestry dělají.“

Ettina matka se pokusila dceru uklidnit, protože to, co se jí chystají říct, se jí jistě nebude líbit. „Tak snadné to není, drahoušku,“ chlácholila ji. „Naše nová královna po tvé přítomnosti u dvora nemusí toužit tolik jako ty. V tuto chvíli je jako nová královna matka ve včelím úlu. Představ si, jak by mohla reagovat, kdyby se v úle plném pohledných mladých mužů objevila ještě krásnější a mladší královna matka a ona se musela dívat, jak ji ti mladíci zahrnují přízní a klaní se její kráse? Myslíš, že by něco takového dovolila? Já myslím, že ne. Ona kolem sebe nesnese žádné sokyně, Etto. Je to Tudorovna. Neuběhl by ani jeden den a už bys pocítila její ostrý jazyk. Když jí bylo pět let, často pobývala s Annou Klevskou, u které jsem nějaký čas sloužila jako dvorní dáma. Zním velice dobře její povahu, můžeš mi věřit. Není o co stát, drahoušku.“

„A opravdu si myslíte, že by ve mně viděla sokyni, matko? Nemyslíte si, že s otcem přikládáte příliš velký význam tomu, co nazýváte tudorovský temperament?“ Už když Etta vypouštěla ta slova z úst, musela si v duchu přiznat, že její matka zná Alžbětu mnohem lépe než ona a že se pravděpodobně v tomto ohledu nemýlí.

„Nu, pravda je taková, že nevíme, co si o tom myslí. Dokud pro tebe nepošle, nemůžeme toho moc dělat.“

„Jsem si jistý, že máš pravdu, drahá,“ řekl lord Jon. „Pokud královna pro Ettu sama nepošle, jediný způsob, jak se dostat ke dvoru, je buď sňatkem, nebo prostřednictvím někoho, kdo je už u dvora přijat. A já se

k němu přibližovat nebudu. Na můj vkus je tam příliš rušno.“

Lady Virginia si povzdechla a přitáhla si kožešinový lem šatů tak, aby jí zakrýval kolena. „Jone, byl bys tak hodný a přihodil tam ještě jedno poleno?“ požádala manžela a potom se otočila k dceři. „Pokud tak moc toužíš setkat se s ní osobně, Etto, potom se budeš muset provdat za nějakého dvořana. Ale poslední dva dvořany jsi odmítla ještě dříve, než ses s nimi vůbec mohla setkat, jestli si dobře pamatuji.“

Lord Jon přihodil do ohně velké poleno a oprášil si ruce. Etta vstala a uhladila si sukně. „Ale kdybych mohla jít ke dvoru, mamá, měla bych jistě větší výběr, než mám teď, že ano? Myslím, že bych si mohla najít někoho lepšího, než je mladší syn lorda Norwiche, nebo postarší dědic lorda Torringtona. To byli ti poslední dva, které jste mně nabízeli. Nemyslím si, že šlechtický titul musí být nutně výhodou. U dvora je spousta urozených lidí, kteří titul nemají.“

„Co by tedy pro tebe byla výhoda, mladá dámo?“ zeptal se netrpělivě lord Jon.

„Láska, otče. Pokud byla láska dost dobrá pro vás a matku, potom je dost dobrá i pro mě.“ To byla Etti-na poslední slova na toto téma. Jakmile je dořekla, šla ke dveřím a tiše je za sebou zavřela.

„Dobrý Bože,“ vydechl lord Jon, „každým dnem se chová víc a víc jako Alžběta. Byli jsme na ni asi příliš mírní, moje drahá.“

„Ale já myslím, že to myslela jako kompliment, drahý Jone,“ usmála se lady Virginia.

„Pojď ke mně, ty moje lichotnice,“ řekl a natáhl k ní ruku.

„Co máš za lubem?“

„Uvidíš,“ odpověděl a pevně ji k sobě přivinul.

Etta měla po rozhovoru s rodiči o čem přemýšlet. Věděla, že možnost, že by se mohla vdát z lásky patří do nereálné říše snů. Hluboce jí otrásla informace, že ten milý a sympatický mladík měl zájem jenom o její peníze. Považovala se totiž za člověka, který si své přátele umí vybrat. V tomto případě se jí to zjevně nepovedlo. Nechala se oklamat jeho dokonalými způsoby a osobním kouzlem. Už se to znovu nestane. Své rodiče Etta zbožňovala a ve všech ohledech se je snažila respektovat, obzvláště od té doby, kdy se dozvěděla o svém královském původu.

Jako malé děvče se pilně účastnila všech hodin výuky, které měli chlapci. Doufala, že až se jednou setká s princeznou Alžbětou, princezna zjistí, že její sestra se jí ve všem vyrovná. Bez ohledu na to, co si o tom mysleli její rodiče, byla přesvědčená, že někdo tak inteligentní jako Alžběta bude existenci nevlastní sestry považovat jedině za přínos. Nepřipouštěla si možnost, že by ji královna jednoho dne nějakým způsobem neuznala jako přítelkyni, či důvěrnici, nebo alespoň další příbuznou a členku královského dvora. Cokoliv z toho by Ettě pomohlo v jejím úsilí být své příbuzné blíž. Ovšem poznámka otce o tom, že se ke dvoru nesmí ani přiblížit, nevěstila v tuto chvíli nic dobrého. Naděje, které v sobě tak dlouho živila, se zdály být ohroženy.

Následujícího dne se jí to pokusil vysvětlit. „Tvoje matka a já známe královský dvůr velice dobře, Etto. Oba jsme tam strávili nějakou dobu ve službách tvého otce. Já jsem byl jedním z jeho komorníků a tvá matka byla společnicí lady Anny Klevské. Ale oba jsme byli rádi, když naše služba skončila. Vláda Eduardova a následně potom Mariina s sebou přinesly příliš mnoho nebezpečí a život u dvora přestal

být příjemný. Nemám jediný důvod věřit, že za Alžbětiny vlády bude snadnější. Proto jsme tam tebe ani bratry nikdy nevzali. Na můj vkus je tam všude příliš mnoho intrik,“ uzavřel otec.

Etta všechny otcovy argumenty přijala, přesto si vzpomněla na to, jak ráda poslouchala, když jí o životě u dvora vyprávěl mladý Stephen Hoby. Tolik toho věděl a znal tam tolik lidí. Vyprávěl jí, co se tam nosí, jaké látky obstarával do královského šatníku a jaká je nejnovější španělská móda. Připadalo jí, že jediné u dvora by se mohla setkat se zajímavějším a okouzlujícím mužem, který by jí toho řekl více, než že by jenom skládal poklony jejím očím. Mladá královna se svým úžasným intelektem a pověstí vzdělané ženy kolem sebe jistě shromažďuje muže, kteří s ní dokážou vést hovory na vážná témata.

Nedávné rozhodnutí svých rodičů najít jí ženicha vlastně očekávala od chvíle, kdy začal poněkud slábnout příliv nápadníků. Etta nepochybovala o tom, že to bylo kvůli tomu, že všechny velice rychle odmítala. Přesto se poněkud vyděsila, když si uvědomila, že tentokrát to rodiče myslí smrtelně vážně a že doba, kdy jí v tomto ohledu poskytovali jistou volnost a nezávislost byla definitivně u konce.

Za jejich neochotou pochopit Ettinu touhu setkat se s novou královnou tušila strach. Její adoptivní rodiče mají jistě obavy, že by ji Alžběta na dvoře nepřivítala ráda. Nepotřebovala, aby jí zdůrazňovali, že vládkyně země nemá povinnost vítat ji na svém dvoře s radostí a nadšením. Nejnovější zprávy od dvora o tom, že kolem sebe nechce mít příliš mnoho komorných a dvorních dam, naznačovaly jistou opatrnost v tomto ohledu. Ettino veškeré povědomí o tom, jak se u dvora chovat také pocházelo pouze

z doslechu. Vždy si ráda vyslechla historky o tom, jaké zkušenosti mají jiní nebo klevety o tom, jak někdo porušil složitou dvorní etiketu.

Během příštích několika dní se s lordem a lady Raemonovými a svými bratry zúčastnila několika banketů cechovních spolků spojených s úřadem Královského šatníku, kde jednu z vysokých funkcí vykonával sir George Betterton, jinak strýček George. Slavnostní atmosféra banketů v Ettě jenom prohloubila její touhu stát se součástí královského dvora. Návštěvy banketů, rytířských klání a divadelních her, prohlídka interiérů Westminsterského opatství, či večere s arcibiskupem z Canterbury v Lambethském paláci jí nabídly spoustu příležitostí setkat se s muži a ženami elegantně oblečenými podle poslední módy a vyslechnout si z první ruky vyprávění o životě u dvora.

Její rodiče jí pomohli orientovat se ve složitých jménech a šlechtických titulech a Etta cítila, že to je její svět. Jistě tomu pomohlo i to, že každému bylo na první pohled jasné, že nová královna má blízkou příbuznou, která se jí krásou a elegancí vyrovná. Etta se každý den s radostí oblékala do svých nejlepších šatů, užívala si pozornost ostatních i rozhovory s nimi. Zdálo se jí, že zájem je oboustranný. Každou noc uléhala unavená a s čím dál silnější touhou stát se součástí tohoto okouzlujícího a oslnivě přitažlivého světa.

Koncem náročného týdne dostala pozvání navštívit Královský šatník jako host strýčka George. Mohla si tam prohlédnout královninu korunovační róbu, kterou tam ode dvora vrátili k vyčištění, a pokud by to bylo třeba, vyspravení. Její bratři už dva roky pro strýčka George pracovali, takže ji tam vzali s sebou

po řece člunem. Budova Královského šatníku byla blízko kláštera Černých bratří nedaleko katedrály svatého Pavla. K Temži to odtamtud bylo jenom pár kroků a u přístavního mola mohly přistávat nákladní lodě a pramice, které neustále brázdily řeku. Vyrazili z přístaviště u Tyburn House a pokračovali po proudu dolů po řece. Chouli se před ostrým větrem a poletujícím sněhem. Etta měla na sobě bílý kožešinový čepce a rukávník, dárek, který dostala před týdnem k narozeninám.

Když dorazili k rozlehlému komplexu budov, kterým se říkalo Královský šatník, zjistila Etta, že nebyla jedinou pozvanou na prohlídku královské róby. Přišla také sestřenice Aphra a její bratr Edwin, který tam pracoval pod dohledem svého otce. Pozvání přijali také další hosté. Některé z nich znala jako bohaté obchodníky, kteří dodávali Královskému šatníku své drahé a luxusní látky, kožešiny, šperky, vyšívací hedvábí, zlaté korálky a nitě. Dvojčata Michael a Andrew odešli s Edwinem do oddělení, kde pracovali krejčí, zatímco Etta s Aphrou se k sobě přidaly jako sestry. Když byly Aphře čtyři roky, vzala tehdy dvouletou Ettu pod svá malá ochranná křídla a chovala se k ní s mateřskou starostlivostí. Té se nedokázala zbavit ani teď. „Ukaž mně ty korunovační šaty, Aphie,“ vybídla ji Etta. „Nemůžu se dočkat, až je uvidím zblízka.“

„Otec říká, že od chvíle, kdy dostali objednávku, prožívají šílené týdny,“ říkala Aphra. „Dokonce museli přikázat obchodníkům s látkami, aby přestali nakupovat rudý samet, dokud si královna nevybere. Samozřejmě,“ dodala, když procházely kolem stolů pokrytých účetními knihami a úředníků skloněných nad nimi, „i když je po korunovaci, neskončí to. Otec

říká, že královna trvá na tom, že si musí pořídit úplně novou garderobu. Chce se co nejvíce odlišit od staré královny. A přirozeně, když královna udá módu, všichni ji budou následovat. Už jsme tady, vidíš?“

Širokou klenutou chodbou vešly do místnosti, kde je okamžitě ohromilo množství třpytících se zlatých saténových látek, rudého a purpurového sametu, záplava bílého hermelínu, tenké stříbrné látky pošíité tisíci perliček, drahé kameny a zlatá krajka zdobící třiadvacet yardů drahocenné hedvábné tkaniny zvané zlatohlav. V místnosti nebyly jedny korunovační šaty, ale hned čtvery. Další šaty, které královna oblékla na banket a několikery další, které na sobě měla každý den od korunovace. A to ještě z Westminsteru a paláce Whitehall nedorazily všechny róby. V době, kdy královská pokladna neoplývala penězi, to znamenalo extrémní náklady, královna však ve své umíněnosti a marnivosti trvala na efektní a bohaté podívané. Teprve teď si mohla Etta zblízka prohlédnout to, co při korunovaci nevnímala, když se tolik soustředila na to, aby si jí královna všimla. Těžká zlatá látka byla zdobená výšivkou tudorovských růží, kanýry obšitými zlatou nití a těžké štrapce na hermelínu byly bohatě posázené drahokamy.

„To musí vážit nejméně tunu,“ poznamenala Etta a přejela prsty po kožešině. „Musí být silná, když tohle unese.“

„Podle všeho,“ prozradila Aphra, „musela po korunovaci ulehnout do postele s těžkým nachlazením. Některé další plánované akce se musely zrušit.“

„A když se opozdí, nikdo ji nesmí hubovat. Ta má štěstí. Kolik asi zaplatila za ten samet? Je dražší než...“ nedořekla Etta otázku.

Aphra mezitím odešla z doslechu a na jejím místě

teď stál vysoký džentlmen, který bez zaváhání Etti-
nu otázku zodpověděl. „Dvaadvacet šilinků za yard,
slečno Raemonová,“ řekl. „A ano, je značně draž-
ší než satén. U toho se cena může lišit podle barvy
a země původu.“

Ettu džentlmenovo chování překvapilo. Neby-
lo obvyklé, že by cizí člověk někoho oslovil, aniž
by předtím byli představeni. Etta se však rozhodla
neohlížet se na formality, protože jí ten muž připad-
dal zajímavý, a to hned z několika důvodů. Za prvé,
zjevně toho dost ví o látkách a za druhé, byl to jeden
z nejpohlednějších mužů, jaké kdy viděla. Také jeho
mluva byla velice vybraná a měl příjemný hluboký
hlas. Byl dobře oblečený. Podle poslední módy, ale
velice umírněně. Měl na sobě oblek z kvalitní látky,
dokonale ušitý krátký kabátec, který mu krásně padl
přes hrudník a široká ramena. „Proč by měla cena
záviset na barvě, pane? Chcete říct, že některé barvy
jsou dražší než jiné?“

„Přesně tak, paní. Například modrá nebo hnědá
barva se dá získat snadno, ale jiné barvy, jako napří-
klad nachová, pocházejí z dalekých zemí a nejsou tak
snadno k dostání. Některé barvy se získají velice slo-
žitým barvicím procesem, proto si je královna vyhra-
zuje pouze pro královské potřeby,“ vysvětloval.

„Jste členem barvířského cechu?“

„Jsem obchodník s látkami,“ odpověděl. „Musím
takové věci znát.“

„A odkud víte, jak se jmenuji?“

Usmál se, odhalil dokonalé bílé zuby a v hnědých
očích se mu obdivně zablesklo. „Jak bych mohl ne-
znat vaše jméno, paní, když o vás každý mluví. Teď
jsme všichni měli šanci vás porovnat. Žena, která je
podobná královně vzbudí zájem. Před několika dny

jsem byl na banketu cechu obchodníků s látkami. Byla jste tam se svými rodiči, ale odešli jste dřív, než jsem vám mohl být představen. Nepálily vás uši?“

Etta uhnula pohledem stranou a rozpačitě se usmála. Ve skrytu duše ji ale těšilo, že je předmětem takového zájmu. „Ne, pane. Myslím, že si ze mě utahujete. Možná byste mně mohl říct něco víc o královských róbách?“

Zatímco jí hlubokým hlasem vyprávěl o královských řemeslnících, kteří vyráběli rukavice, kabelky, punčochy, boty a klobouky, a ukazoval jí bohatě vyšívané sametové vaky, ve kterých se uchovávaly, Etta si neustále potajmu prohlížela jeho pohledný obličej a mužnou postavu a v duchu přemýšlela, jak by mohla rozvinout přátelství s tímto mužem, aniž by vzbudila pozornost rodičů. Pokud jí ho rodiče nepředstavili, nebude zřejmě nijak významný. Na Ettu však jeho znalosti látek a módy, dokonalé způsoby a zjevně dobré vychování působilo mnohem více než titul nějakého budižkničemu, který oplývá více bohatstvím než inteligencí. Bude ale jistě ženatý. Jak by mohl nebýt?

Přešli do přilehlé místnosti, kde muži v livrejích přenášeli na ramenou těžké štučky látek mezi jednotlivými vysokými policemi až po strop plnými balíky tkanin. Z každého visela cedulka a vždy když položili roli látky na polici, ozvalo se tlumené žuchnutí. Všude byla cítit jemná vůně levandule a koření. „Svoji manželku jste s sebou nevzal, pane?“ zeptala se a podívala se směrem k otevřeným dveřím.

Pohlédl jí do obličeje, jako kdyby přemýšlel, jak má na tu jednoduchou otázku odpovědět. Etta dostala strach, že odpověď se jí nebude líbit. Když odpověděl, bylo to jako kdyby přesně věděl, proč mu

tu otázku položila a ve své odpovědi propojil její myšlenky se svými. „Ještě jsem si manželku nenašel, slečno Raemonová,“ řekl. „Možná byste mně mohla pomoci?“

Pátravě se mu zadívala do očí, ale setkala se se stejně pátravým pohledem. Rychle zamrkala, aby mu snad neprozradila, na co myslí. Nenuceně se otočila a přes rameno pronesla: „O tom pochybuji, pane. Možná byste se měl porozhlédnout mezi dcerami obchodníků. Jistě budou některé volné. A teď se musím vrátit za svou sestřenicí. Určitě si už říká, kde jsem. Je to tudy?“

Za sebou uslyšela tichý smích, jako kdyby ho její pokus ukázat nezájem pobavil. Nebyla to náhoda, že se ho nezeptala na jméno, tak mu dá svůj nezájem ještě více najevo. Bohužel, ale byla nezájmu daleko. Po celý zbytek dne nedokázala dostat z hlavy jeho přitažlivý smích, hluboký hlas a pohlednou postavu. Bratrů se také nebude ptát, jestli ho znají. Je jisté, že ho musejí znát, možná ho zná i Aphra. Ettě připadalo, jako kdyby všichni kolem ní usilovně nechtěli dát najevo, že si jejich setkání a úsečného rozloučení všimli.

Hned večer požádala, jestli by nemohla Královský šatník navštívit ještě jednou. Tvrdila, že by se znovu ráda podívala na ty nádherné látky a možná požádala strýčka George, jestli by jí nějaké neprodal.

„To jistě neprodal, drahoušku,“ odpověděla matka, zavřela víko spinetu a uklidila ze stojánku noty. „Všechny látky jsou jenom pro potřeby královského dvora. Nakupují je od obchodníků s látkami a doplňky a jenom ona a její úředníci mohou říct, na co se použijí. Ale není důvod, aby ses tam znovu nepodívala. Vezmi s sebou Tildu a do večere buďte doma.“

Přestože celou cestu lodí sněžilo a Etta se musela choulit do své kožešiny, chvěla se příjemným očekáváním. Tilda se také těšila, že uvidí vzácné látky, ale hlavním důvodem pro Ettinu spokojenost bylo to, že měla pocit, že i přes dohled rodičů se jí podařilo najít si vlastní přátele. Její rodiče mají jistě na mysli jenom její dobro a bezpečí, ale netuší, jak moc si Etta cení vlastní nezávislosti. Sice ji napadlo, že její vzdor hraničí s klamem, hned tu myšlenku ale zahнала pryč. Mohou na to přece přijít sami, tak jako předtím. Strýček George se o to jistě postará.

Ale sir George Betterton ve své kanceláři nebyl. Všude bylo zase plno mužů v livrejích, kteří měli příliš napilno na to, aby si všímali Etty a její komorné. U okna stála skupinka mužů, otáčeli v rukou role látek, přidržovali je ve světle a zkoumavě si je prohlíželi. Jeden z nich se otočil, a když uviděl Ettu, omluvil se svým společníkům a přistoupil k ní. „Slečno Rae-monová,“ pozdravil ji s příjemným úsměvem. Zdvořile si sundal sametový klobouk, uklonil se jí a opět si ho nasadil. „Přišla jste za sirem Georgem?“

Ettu jeho přítomnost poněkud zaskočila a cítila, jak jí poskočilo srdce v hrudi. Byl stejně pohledný jako v jejích vzpomínkách. V usměvavých očích se zaleskly odlesky světla od okna. V takovýchto chvílích, pomyslela si Etta, by se upřený pohled neměl považovat za nezdvořilý. Protože tenhle pohledný muž za pohled stojí. Na sobě měl oblek z tmavě zeleného sametu a na první pohled bylo zjevné, že je to džentlmen. Kromě toho měl kolem sebe něco, co ženám zrychlovalo tep. Etta si uvědomila, že má opravdu radost, že se znovu setkali. Samozřejmě úplnou náhodou.

„Ne tak docela,“ odpověděla. „Moje komorná si

přeje prohlédnout si královninu garderobu. Slečno Tildo, tohle je... pan... ehm... omlouvám se. Myslím, že jste mi neřekl svoje jméno.“

„Přátelé mě znají jako Nikolase,“ odpověděl. „Byl bych rád, abyste se za ně obě považovaly.“

„Pane Nikolasi,“ pozdravily obě ženy šeptem a udělaly malé pukrle.

Pan Nikolas luskl prsty a přivolal k sobě dva muže. „Doprovodte slečnu Tildu, aby si mohla prohlédnout výstavu královniných šatů,“ přikázal jim. „Všechno jí k tomu řekněte.“

Tilda se spokojeně připojila k mužům a nechala svoji paní ve společnosti muže, který upoutal její zrak hned v okamžiku, jak vešly dovnitř. Naklonil hlavu trochu na stranu, jako kdyby se snažil přijít na to, na co Etta myslí. „Tohle jste si přála, že ano, má paní?“ ujistil se.

„Pokud si to chcete myslet, pane, potom nemám žádné námitky.“ Pomalu sklopila víčka.

„Máte klobouk celý mokrý od sněhu. Nechcete si ho sundat a dát sušit ke kamnům? A plášť také? Do-volte, abych vám pomohl.“ Etta si dnes na sebe vzala jednoduché šaty z drahé londýnské červenohnědé látky. Zpod vyšíváního pláště vykukoval jenom bohatý široký límec a volány na rukávech. Vlasy jí padaly volně na ramena. Vzala je do ruky a hodila si je dozadu s takovou ladností, že na ni pan Nikolas zůstal fascinovaně hledět. Když jí pomáhal sundat plášť, zopakovala ten pohyb ještě jednou a tentokrát si dala záležet, aby se vlasy dotkly jeho rukou.

„Přišla jsem, pane Nikolasi, abych se ještě jednou podívala na některé látky, které jsem tady včera viděla. Zapomněla jsem, jak se jmenují a chtěla bych si je objednat. Můžu vám je ukázat?“